

[Boligministeren.]

med opgaver, der er udgiftkrævende, så er det selvfølgelig bevillingsmyndigheden her, der har afgørelsen. Jeg tror næsten også, jeg fik antydet det. Det er klart, at et sådant forslag vil først blive forelagt regeringen, og derefter vil det gå videre til folketinget. Folketinget får alle de muligheder, det overhovedet kan ønske sig, for at følge dette råds arbejde.

I forbindelse med spørgsmålet om eksportkredit har jeg haft en henvendelse fra Typehusfabrikantforeningen, hvor man for det første har spurgt om, i hvilken udstrækning man kunne komme i betragtning under de gældende bestemmelser for erhvervslånefonden, altså de muligheder, som først og fremmest handelsministeriet disponerer over. Jeg har henvist Typehusfabrikantforeningen til at drøfte disse spørgsmål med handelsministeriet.

Dernæst har man rejst spørgsmålet om at lave en eksportkreditordning på lige fod med den, der findes for skibsværfterne. Der til har jeg sagt, at den tanke var udviklingsrådet et egnet forum for en drøftelse af, men dermed være ikke sagt, at jeg på forhånd har givet tilsagn om en eksportkreditordning for byggeriet. Det er en sag, som kræver, tror jeg, meget nøje overvejelse; enhver form for selektivisering af rentesatserne er farlig og dristig og har også været det på andre områder. Men udviklingsrådets idé er jo at drøfte, hvordan vi på den ene side kan fremme eksportbyggeriet og på den anden side kan dæmme op for en uhensigtsmæssig import. Derfor synes jeg, at den drøftelse først bør finde sted inden for udviklingsrådets egne rammer, derefter må vi se på det.

Finansministeren (Poul Møller): Jeg skal ikke imødegå hr. Helge Niensens betragtninger om sagsbehandlingen; på et tidligt tidspunkt i efteråret begyndte jeg at drøfte denne sag med boligministeren, men jeg mente ikke, at jeg havde noget at meddele folketingsudvalget, før disse forhandlinger, som efter loven skal føres — nu skal vi jo

holde os til lovligheden — var afsluttet, således at vi kunne sige, at vi havde et standpunkt. Jeg erindrer, at jeg i efteråret var til et samråd i folketingets 21 mands udvalg, hvor hr. Helge Nielsen efterlyste et standpunkt og en løsning på problemet.

Jeg mener faktisk, man må sige, at en forhøjelse til 150 kr. er en forbedret status for byggeriet momsmæssigt, når momsen ikke samtidig er blevet forhøjet.

Man kan naturligvis diskutere, om interne vejanlæg var typiske byggeudgifter. Jeg erindrer om, at loven siger, at det skal være byggeudgifter; der er jo mange andre indirekte udgifter ved et byggeri, som vel ikke kan regnes for at være egentlige byggeudgifter. Men det kan diskuteres, og jeg er da også rede til, at det kan diskuteres i den gruppe, som jeg mener vi nu skal overlade sagen til for at se at nå frem til en afgørelse. Men jeg må sige, at det kan vel ikke blot være de almennyttige boligselskaber, der kommer med, også andre byggeinteresser må med og have lejlighed til at vurdere det materiale, som boligministeriet og toldvæsenet kan fremlægge, og de tanker, man kan gøre sig fra disse sider.

Jeg er ikke i tvivl om, at den afgørelse, der er truffet om de 150 kr., er lovlig; naturligvis er jeg ikke det, for ellers ville jeg ikke have truffet den. Jeg mener endda, selv om man skulle tage det i betragtning, hr. Helge Nielsen er inde på, at man har haft stigende byggepriser siden efterårsmånederne — vort materiale er altså september, oktober og november 1970 — at 150 kr. alligevel er en rimelig sats, når man tænker på det store byggeri, der ligger med byggeudgifter på mellem 800 og 900 kr. pr. m², den største gruppe i vort materiale, som jeg har påpeget over for udvalget; selv om der dér skulle være sket en stigning i mellemtiden, så giver det alligevel dækning med de 150 kr.

Sagen er jo afgjort, og vi er altså rede til at se på alle de problemer, denne bestemmelse giver. Skulle man ikke hellere acceptere, at man har fået en momsgodtgørelse, der er højere; end man tidligere har haft